

0 mei

Arrest

**nr. 278 403 van 7 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 28 april 2022 met nummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Het persoonlijk onderhoud vindt plaats op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 juli 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 14 maart 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en op 7 januari 1997 in Caucagua (staat Miranda), Venezuela geboren te zijn. U groeide op in La Carmelera in Caucagua. Uw moeder woont daar nog steeds met vier van uw broers en zussen. In 2013 verhuisde u naar residentie Buena Vista in Guatire (staat Miranda), u woonde er met uw zus Y.(...) en haar kinderen. Na uw problemen daar ging u terug bij uw moeder wonen in La Carmelera. Uw laatste job was telecommunicator bij Movistar in Caracas, uw laatste werkdag was in juni 2019.

In april of mei 2017, onderweg naar uw woonplaats in Guatire, werd u benaderd door bendeleden. Ze waren gewapend en zeiden dat homo's daar niet mochten wonen en vermoord dienden te worden. Uw neef W.M.O.(...), de zoon van uw zus Y.(...), verdedigde u en zei dat ze ook hem moesten vermoorden als ze u wilden vermoorden. Het was al vaker gebeurd dat bendeleden homofobe opmerkingen tegen u maakten, maar u had er nooit eerder op gereageerd. Deze keer durfde u ertegenin gaan omdat uw neef erbij was.

Drie of vier dagen na dit incident werd uw neef W.(...) vermoord. Hij werd doodgeschoten op de plaats waar hij altijd op u wachtte als u naar huis moest wandelen. De dader was een bendelid met een moto. Na die moord ging u terug bij uw moeder in Caucagua wonen.

Eind januari 2020 keerde u 's avonds laat terug van de universiteit. Uw broer J.J.(...) wachtte u op aan de bushalte. Een bendelid met een moto maakte homofobe opmerkingen tegen u. Uw broer kwam tussenbeide, hij en het bendelid begonnen elkaar rechtstreeks te bedreigen. U en uw broer werden geslagen, er waren in totaal vier bendeleden. Jullie werden bedreigd. Als jullie nogmaals de confrontatie zouden aangaan, of zouden reageren op hun opmerkingen, zouden ze u of een familielid van u vermoorden. Uw moeder was intussen naar beneden gekomen en er werd naar de politie gebeld. De bendeleden vertrokken.

In februari 2020 vertrok u per boot naar België, zo'n twee weken later kwam u hier aan.

Op 24 of 25 februari 2020 werd uw broer J.J.(...) vermoord.

Op 19 oktober 2020 diende u in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een kopie van uw paspoort en documenten met betrekking tot de moord op uw neef W.(...) Concreet gaat het om fotokopieën van een attest van begrafenisverlening, een politieel verslag en de overlijdensakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart te vrezen dat u of een van uw familieleden gedood zal worden door de misdaadbendes die in het land aanwezig zijn. Specifiek vreest u E.C.(...) of zijn bende. Zij willen u vermoorden omwille van uw homoseksualiteit en omdat u zich niet wilde onderwerpen aan hun benderegels (CGVS, p. 11-12, punt 123-128). Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u Venezuela diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uw verklaringen over uw problemen met bendeleden zijn namelijk niet geloofwaardig. U slaagt er niet de hierboven samengevatte asielmotieven aannemelijk te maken.

Ten eerste dient gewezen te worden op uw laattijdig verzoek om internationale bescherming. U bent in februari 2020 in België aangekomen. Officieel dient u pas op 19 oktober 2020 een asielaanvraag in. Gezien u in februari 2020 aankwam had u ook voor het losbarsten van de coronapandemie, midden maart 2020, enkele weken de tijd om uw verzoek om internationale bescherming kenbaar te maken. Wanneer u wordt gewezen op de laattijdigheid van uw verzoek verklaart u vreemd genoeg dat u pas in juli of augustus 2020 voor het eerst geprobeerd heeft om hier internationale bescherming aan te vragen. U geeft aan dat u eerst op zoek moest gaan naar een plek om te wonen, naar eten, naar stabiliteit om dan op een 'goeie manier' de asielprocedure te starten (CGVS, p. 20-21, punt 220-223). Deze uitleg houdt echter geen steek. U komt net naar België om uw problemen te ontvluchten en hier internationale bescherming aan te vragen. Dat u geen asielprocedure kon starten terwijl u op straat leefde is geenszins correct. Van verzoekers om internationale bescherming wordt verwacht dat ze na hun aankomst zo snel mogelijk hun asielaanvraag indienen, hetgeen u niet gedaan hebt. Deze vaststellingen relativeren uw vrees reeds in ernstige mate.

Ten tweede dient te worden opgemerkt dat u er niet in slaagt op een overtuigende manier concrete verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die cruciaal zijn voor uw asielmotieven. Het gaat om een aanvaring tussen u en uw neef W.(...) enerzijds en benedeleden anderzijds, over de moord op die neef, een aanvaring tussen u en uw broer J.J.(...) enerzijds en benedeleden anderzijds en de moord op die broer.

Wat betreft het incident tussen benedeleden en u en W.(...) en de daaropvolgende moord op W.(...) zijn uw verklaringen niet geloofwaardig. Zo slaagt u er niet in dat eerste incident in de tijd te situeren. De eerste keer dat u gevraagd wordt wanneer dit incident plaatsvond, antwoordt u naast de kwestie (CGVS, p. 11, punt 130-133). Er later nog eens naar gevraagd komt u niet verder dan het jaartal (CGVS, p. 14, punt 155). Hetzelfde kan gezegd worden over de moord op uw neef. Gevraagd wanneer die precies vermoord is, geraakt u opnieuw niet verder dan het jaartal, 2017. U stelt uiteindelijk dat het in april of mei 2017 gebeurd is, maar bent niet zeker (CGVS, p. 12, punt 134-137). U woonde in die periode echter samen met W.(...) en beschouwde hem als een broer (CGVS, p. 10, punt 115). Zijn dood is bovendien een van uw voornaamste asielmotieven. Dat u dan niet weet wanneer hij precies vermoord is komt erg merkwaardig over. Uw onwetendheid daarover is des te merkwaardiger gezien u op de DVZ wel wist dat het in maart 2017 gebeurde (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Bovendien blijkt de exacte datum van de moord in de documenten die u neerlegt te staan (doc. 2 en doc. 4), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder ondermijnt. U geeft later ook toe dat u de documenten die u zelf neerlegt beter had kunnen bekijken (CGVS, p. 17, punt 184), hetgeen getuigt van een desinteresse in uw eigen asielproblematiek. Over de dood van uw neef dient ook te worden opgemerkt dat de drie documenten die u erover indient tegenstrijdigheden vertonen. Zo vermeldt het politieel verslag 11 maart 2017 als de datum van de moord, volgens de overlijdensakte zou uw neef dan weer op 12 maart 2017 vermoord zijn. Bovendien is de naam van uw neef in alle drie de documenten anders geschreven, eerste als W.(...), dan als Wms(...) en ten slotte als Wm.(...), hetgeen – gezien het om officiële documenten gaat – toch vreemd is. Deze incoherenties tussen de documenten onderling doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw problemen met de bende in Guatire en de daaropvolgende moord op uw neef. Uit bovenstaande vaststellingen dient te worden afgeleid dat u er niet in slaagt de moord op uw neef en het daaraan voorafgaande incident aannemelijk te maken.

Wat betreft het incident tussen benedeleden en uw en uw broer J.J.(...), dient eveneens te worden opgemerkt dat uw verklaringen daarover niet kunnen overtuigen. U verklaart dat uw broer u kwam halen aan een bushalte ver verwijderd van het huis van uw moeder (CGVS, p. 11, punt 120). Uw broer was er nog niet toen de benedeleden u benaderden, hij kwam toe tijdens het incident (CGVS, p. 17, punt 186). Het houdt dan ook weinig steek dat u verklaart dat uw moeder na het gevecht "naar beneden" kwam (CGVS, p. 17 en 22, punt 187 en 237), alsof het incident aan uw huis plaatsvond. Daarnaast vergist u zich ook over wie er toen met de dood bedreigd werd: "Op dat moment werd er gezegd dat ze mijn broer gingen vermoorden, ah nee, ze hebben toen direct gezegd dat ze mij gingen vermoorden (CGVS, p. 17, punt 187)." Tijdens uw vrij relaas stelde u dan weer dat een bendelid tijdens dat incident zei dat "een familielid of ikzelf gedood ging worden als wij nogmaals de confrontatie zouden aangaan" (CGVS, p. 11, punt 121). Verder, wat betreft de aanvaring tussen de benedeleden en u en uw broer J.J.(...) verklaart u op de DVZ dat er naast de doodsb bedreigingen ook gedreigd werd met inbraak en diefstal, hetgeen u nergens op het CGVS vermeldt. Op de DVZ verklaart u nog dat u in de nasleep van dit incident met uw moeder sprak, waarop zij u aanraadde terug bij uw zus in Guatire te gaan wonen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Gezien u verklaart dat uw neef daar – omwille van een incident dat rond u draaide – vermoord werd (CGVS, p. 16, punt 176) en u er daarom in 2017 vertrokken bent (CGVS, p. 10-11, punt 119) houdt dit geen enkele steek. U slaagt er opnieuw niet in doorleefde en eenduidige verklaringen af te leggen over

een ervaring die essentieel is voor uw vertrek uit Venezuela. Uw geloofwaardigheid wordt hierdoor verder ondermijnd.

Diezelfde conclusie dient gemaakt te worden voor wat betreft de dood van uw broer J.J.(...) Gevraagd om over de moord op uw broer te vertellen, antwoordt u eerst compleet naast de kwestie (CGVS, p. 17, punt 185).

Gevraagd om op de moord zelf te focussen, faalt u opnieuw en vertelt u over het incident dat volgens u de aanleiding was tot de moord (CGVS, p. 17, punt 186-187). Nogmaals gevraagd om nu over de moord zelf te vertellen begint u opnieuw over de aanleiding (CGVS, p. 18, punt 192). Daar – opnieuw – op gewezen komt u niet verder dan een heel beknopte en weinig doorleefde verklaring met weinig informatie in (CGVS, p. 18, punt 193-194). Bovendien legt u, in tegenstelling tot wat betreft de dood van W.(...), geen documenten neer over de dood van uw broer J.J.(...) U verklaart daarop aan het wachten te zijn (CGVS, p. 10 en 21, punt 109-110 en 224-227). Tot op heden mocht het CGVS nog niets ontvangen. Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen over de moord op uw broer totaal niet kunnen overtuigen. De manier waarop u de vragen hierover ontweek dan wel zeer vaag beantwoordde doet ernstig twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde is vastgesteld dat de door u geschetste chronologie geen steek houdt. Zoals hierboven reeds werd aangegeven situeert u de moord op uw neef in 2017, u denkt in april of mei 2017 (CGVS, p. 12, punt 134-137). Meteen na die moord ging u opnieuw bij uw moeder in Caucagua wonen. Daar bleef u wonen tot uw vertrek naar België, in totaal zou dat nog zo'n 6 à 8 maanden geweest zijn (CGVS, p. 7, 11 en 15, punt 72-74, 119 en 164). Enkele maanden na uw verhuis naar uw moeder zou de aanvaring tussen bendeleden en u en uw broer plaatsgevonden hebben (CGVS, p. 17, punt 185). Volgens de interne logica van uw verklaringen moet dat dus ergens aan het einde van 2017 gebeurd zijn. Wat dan weer niet overeenkomt met uw verklaring als zou dit incident in januari 2020 hebben plaatsgevonden (CGVS, p. 18, punt 190). Bovendien gaf u op de DVZ aan dat u de laatste vijf jaar voor uw vertrek in Guatire woonde (DVZ, Verklaring DVZ, p. 6, vraag 10). Dat komt dan weer niet overeen met uw verklaringen over uw vertrek daar na de moord op uw neef in 2017 en uw daaropvolgende verblijf in Caucagua. Dergelijke tegenstrijdigheden over fundamentele persoonlijke informatie doen verder vragen rijzen bij de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven.

Ten vierde legt u incoherente verklaringen af over de bendes waar u problemen mee had. Op de DVZ verklaart u dat uw neef en uw broer door twee verschillende bendes vermoord werden aangezien de moorden in verschillende steden gebeurden. U gaf toen ook aan dat u de naam van de bendes niet kende (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS verklaart u dan weer dat de bende van Coqui het grootste deel van Miranda controleert. De mannen die uw neef en uw broer vermoord hebben, hebben misschien geen banden maar het gaat wel om één bende (CGVS, p. 7-8, punt 81-87). Die tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen op de DVZ enerzijds en uw verklaringen op het CGVS anderzijds ondermijnen verder uw geloofwaardigheid.

Volledigheidshalve moet er ook nog op worden gewezen dat u geen enkel bewijs kan voorleggen van het feit dat u tot januari 2020 in Venezuela heeft verbleven. Zo verklaart u uw paspoort een week na uw aankomst in België te hebben verloren (DVZ, Verklaring DVZ, p. 10, vraag 24). Hierdoor kan niet worden nagegaan of u Venezuela effectief pas in februari 2020 legaal hebt verlaten. U legt evenmin een bewijsstuk voor om uw boottocht van Venezuela naar België te staven. Uw paspoort blijkt bovendien al in 2015 te zijn uitgegeven. Daarover verklaart u louter dat het toen goedkoop was een paspoort te hebben en dat het een gewoonte is voor Venezolanen om er een te hebben (CGVS, p. 21, punt 228). Die uitleg weet niet te overtuigen. Bovenstaande vaststellingen doen vermoeden dat u al vroeger dan u zelf verklaart vertrokken bent uit Venezuela en uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

Voorts verklaart u vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBTgemeenschap in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen LGBT, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBT omwille van hun seksuele

geaardheid en/of genderidentiteit. LGBT kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatiewetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Venezuela te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De kopie van de pagina uit uw paspoort met uw identiteitsgegevens kan maximaal uw identiteit en nationaliteit staven, die niet meteen ter discussie staan. De documenten met betrekking tot de dood van uw neef werden hierboven besproken.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september

2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting.

Uw moeder woont – in haar eigen huis – samen met enkele van uw broers en zussen. Het gaat om J.(...), G.(...), Y.(...) en J.(...). Y.(...) studeert en verkoopt brood, J.(...) werkt in de bouw. U verklaart dat het mogelijk is voor uw familie om rond te komen. Uw zussen Y.(...) en Y.(...), die niet meer bij uw moeder wonen, werken respectievelijk als leerkracht en schoonmaakster (CGVS, p. 4-5, punt 35-36 en 44-51). Zelf hebt u ook verschillende jobs gehad en aan de universiteit gestudeerd (CGVS, p. 5, 9 en 13, punt 52, 99 en 144).

Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan aldus niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan

niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. In de uitwerking van het middel werpt hij nog een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op.

Vooreerst stelt verzoeker dat het laatsttijdig indienen van een verzoek om internationale bescherming zijn oorzaak kent in het feit dat hij een persoon heeft leren kennen in België, enerzijds, en in de coronacrisis, anderzijds. Verzoeker is bij deze persoon gaan bekomen van zijn reis en daarna was het volgens hem onmogelijk om het verzoek vroeger in te dienen door het uitbreken van de coronacrisis.

Verzoeker stelt dat het niet kennen van bepaalde data is te wijten aan het feit dat hij veel heeft meegeemaakt en niet alle data uit het hoofd heeft geleerd. Hij geeft aan dat de feiten zich meer dan vijf jaar geleden hebben voorgedaan. Het is volgens hem dus niet onlogisch dat hij niet alle data kent. Verder stelt verzoeker dat de verschillende schrijfwijzen van de naam van zijn broer hun oorzaak vinden in een typfout.

Wat betreft het incident tussen zijn broer en de bendeleden, brengt verzoeker aan dat hij niet goed is met data. Verzoeker stelt dat het CGVS hem verkeerd heeft begrepen wat betreft de plaats van het incident. Hij volhardt in zijn verklaringen, afgelegd op het CGVS, waar hij de tijd heeft gekregen om zijn verhaal rustig te vertellen.

Verder stelt verzoeker dat er veel discriminatie is in Venezuela tegen de LBGTI-gemeenschap en dat zelfs de autoriteiten zich schuldig maken aan mishandeling, geweld en homofobie. Verzoeker stelt dan ook dat hij in Venezuela zal moeten vrezen voor een onmenselijke en vernederende behandeling omwille van zijn geaardheid.

Hij betwist eveneens dat er geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen in Venezuela noch dat de humanitaire situatie er niet dermate desastreus is dat zij noopt tot bescherming. Hij verwijst naar algemene informatie van UNHCR waaruit moet blijken dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen.

Verder verwijst verzoeker naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Hij haalt in dit verband landeninformatie aan en betoogt dat UNCHR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst.

Als laatste stelt verzoeker dat de verwerende partij onzorgvuldig is te werk gegaan. Hij meent dat een gebrekkelijk onderzoek van het CGVS het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Verzoeker vraagt in hoofdorde te worden erkend als vluchteling, subsidiair de subsidiaire bescherming toegekend te krijgen. Ondergeschikt vraagt verzoeker dat de beslissing wordt vernietigd en wordt teruggestuurd naar het CGVS voor verder onderzoek.

Verzoeker voegt geen stukken toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

3.1. Op 19 augustus 2022 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar de actuele situatie in Venezuela en de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus “Venezuela: Situatieschets” van 30 mei 2022.
- EASO “Venezuela Country Focus” van augustus 2020.

3.2. Op 25 augustus 2022 maakt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een tweede aanvullende nota over waarbij zij volgende informatie voegt:

- COI Focus *“Venezuela Seksuele minderheden en transgenders”* van 4 april 2022.

4. Voorafgaand

4.1. De Raad dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze is gemotiveerd en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Een uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert an sich niet dat de bestreden beslissing is behept met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker verklaart te vrezen dat hij of een van zijn familieleden zal worden gedood door de misdaadbendes die in het land aanwezig zijn. Meer specifiek vreest hij E.C. of zijn bende. Hij meent dat ze hem willen vermoorden omwille van zijn homoseksuele geaardheid en omdat hij zich niet wilde onderwerpen aan hun benderegels.

Verzoekers homoseksuele geaardheid wordt niet in twijfel getrokken.

Evenwel, de Raad benadrukt in navolging van de commissaris-generaal dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela niet voldoende is om te worden erkend als vluchteling.

Uit beschikbare objectieve landeninformatie, in casu de COI Focus *“Venezuela Seksuele minderheden en transgenders”* van 4 april 2022 gevoegd bij aanvullende nota, blijkt vooreerst dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in Venezuela en wordt er geen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit. Homoseksuelen kunnen zich voorts ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar.

Dit neemt niet weg dat er in de Venezolaanse samenleving sprake is van homofobie, discriminatie en geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de Venezolaanse overheden zich hier schuldig aan kunnen maken. Landeninformatie bevestigt dat homofobie, transfobie en machismo in de Venezolaanse samenleving nog steeds aanwezig zijn en dat ook de Venezolaanse autoriteiten zich hieraan schuldig maken. Evenwel kan hieruit niet worden afgeleid dat het homofob geweld en de discriminatie in Venezuela systematisch zijn, noch dat elke homoseksueel in Venezuela omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert. Wel blijkt dat met name transgenders te maken krijgen met discriminatie en geweldsincidenten.

In de aanvullende nota wordt over de mogelijkheid tot bescherming nog toegelicht: *“Wie zich bedreigd voelt door geweld omwille van het feit dat hij/zij behoort tot de LGBT-gemeenschap kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet gegarandeerd is gezien de algemene situatie in Venezuela. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie-wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.”*

Deze analyse vindt steun in de voorliggende landeninformatie. Daaruit volgt dat, hoewel overheidsbescherming tegen geweld en discriminatie kan worden gevraagd, de effectiviteit van deze bescherming niet altijd is gegarandeerd maar afhankelijk is van de individuele omstandigheden van het geval.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. De verzoeker moet daarbij op basis van zijn individuele omstandigheden een gegronde vrees aannemelijk maken.

Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat hij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en de genuanceerde analyse dat, enerzijds, de in Venezuela bestaande wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofob geweld tegen te gaan in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan, doch anderzijds dat eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin de discriminatie dan wel het geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd te benadrukken, doet verzoeker geen afbreuk aan voorgaande bevindingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoeker dient dan ook in concreto aan te tonen dat hij persoonlijk het risico loopt om in Venezuela te worden bedreigd of vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

5.2. De commissaris-generaal besluit op basis van de verklaringen van verzoeker dat hij geen gegronde vrees voor persoonlijke vervolging aannemelijk maakt omwille van zijn homoseksuele geaardheid.

Zo stelt hij vast dat de verklaringen van verzoeker over zijn problemen met bendeleden niet geloofwaardig zijn.

Ten eerste wijst de commissaris-generaal op de laattijdigheid van het verzoek om internationale bescherming van verzoeker.

Ten tweede oordeelt de commissaris-generaal dat verzoeker er niet in slaagt om op een overtuigende manier concrete verklaringen af te leggen over de gebeurtenissen die cruciaal zijn voor zijn asielmotieven. Het gaat dan specifiek over de aanvaring van verzoeker en zijn neef met de bendeleden, de moord op die neef, de aanvaring van verzoeker en zijn broer met de bendeleden en de moord op die broer. Zo kan verzoeker het incident tussen hemzelf, zijn neef en de bendeleden niet in de tijd situeren, weet hij niet wanneer zijn neef precies is vermoord, vertonen de drie documenten die verzoeker erover indient tegenstrijdigheden, legt verzoeker geen eenduidige verklaringen af over het incident tussen hem en zijn broer

enerzijds en de benedeleden anderzijds, antwoordt hij naast de kwestie over de moord op zijn broer en kan hij er slechts weinig informatie over geven. Verzoeker legt evenmin documenten neer over de dood van zijn broer.

Ten derde bemerkt de commissaris-generaal dat de chronologie van het verhaal niet logisch is en stelt hij in die zin tevens tegenstrijdigheden vast in de verklaringen van verzoeker.

Ten vierde stelt de commissaris-generaal tegenstrijdigheden vast tussen verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en zijn verklaringen op het CGVS over de bendes waarmee hij problemen had.

Volledigheidshalve wijst de commissaris-generaal er nog op dat verzoeker geen enkel bewijs kan voorleggen van een verblijf in Venezuela tot januari 2020. De vaststellingen doen vermoeden, zo luidt de bestreden beslissing, dat verzoeker al vroeger dan hij zelf verklaart is vertrokken uit Venezuela en dat hij zijn paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

5.3. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

5.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker de bevindingen van de commissaris-generaal betreffende het laattijdig indienen van het verzoek om internationale bescherming niet kan weerleggen. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift aan te zijn meegegaan met een man om te bekomen van zijn reis naar België en hij herhaalt dat kort nadien de coronapandemie uitbrak. De commissaris-generaal merkt terecht op dat verzoeker reeds voor het uitbreken van de coronacrisis (midden maart), alsook toen hij op straat leefde, een verzoek om internationale bescherming kon indienen. Van een persoon die daadwerkelijk het risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag immers in alle redelijkheid worden verwacht dat hij na aankomst in een veilig ander land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming. Dat verzoeker dit niet heeft gedaan, relativeert zijn vrees wel degelijk in ernstige mate.

5.5. Wat betreft het incident met zijn neef en de benedeleden, en de daaropvolgende moord op zijn neef door de benedeleden, betoogt verzoeker dat hij bijzonder veel heeft meegemaakt en niet alle data uit het hoofd heeft geleerd. De feiten dateren ook van vijf jaar geleden dus kan hij zich niet alles herinneren, zo stelt verzoeker.

Verzoeker slaagt er met dit betoog echter niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij bij machte is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. Ook al zouden deze gebeurtenissen enige tijd geleden hebben plaatsgevonden, er kan redelijkerwijze worden aangenomen dat ze een zware indruk hebben nagelaten en dat verzoeker deze gebeurtenissen consistent in de tijd kan situeren. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas, namelijk de bedreigingen van benedeleden ten aanzien van hem en zijn neef W. en de daaropvolgende moord op zijn neef. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen, te meer verzoeker in die periode samenwoonde met W. en hem als een broer beschouwde en hij de dood van zijn neef als een van de voornaamste asielmotieven naar voren brengt.

Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit het administratief dossier verder op geen enkele wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Bovendien heeft verzoeker nergens melding gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou

hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband.

Bovendien herinnert de Raad eraan dat verzoeker op de DVZ wél kon aangeven dat deze gebeurtenissen in maart 2017 voorvielen én dat de datum van de moord bovendien staat vermeld in de documenten die hij zelf neerlegt. Verzoeker gaat hier met zijn betoog volledig aan voorbij. Dat hij desondanks op het CGVS de data niet kon weergeven, is niet ernstig en ondermijnt verder de geloofwaardigheid ervan.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden in de documenten die hij over de moord op zijn neef neerlegt, te weten de verschillende data van overlijden en uiteenlopende schrijfwijzen van de naam van zijn neef, repliceert hij dat hij maar kan voorleggen wat hij ontving van de politie. Dat de inconsistenties in deze documenten verzoekers geloofwaardigheid niet kunnen aantasten omdat hij zelf niet aan de basis ervan zou liggen, is echter allerm minst ernstig te noemen. Het is immers evident dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de stukken die hij neerlegt.

Verzoeker tracht deze tegenstrijdigheden verder te minimaliseren door te stellen dat het slechts een typfout betreft. Aangezien het echter gaat om officiële documenten (een politieverslag en een overlijdensakte) en de inconsistenties geen details betreffen maar betrekking hebben op de kern van de zaak (datum van overlijden en de naam van de betrokkene), kan deze gratuite bewering niet worden aangenomen. De kritiek dat ook de verwerende partij zich kan vergissen in haar beslissingen, doet hier niet anders over denken.

Bovendien gaat verzoeker ook hier weer voorbij aan het vastgestelde gebrek aan kennis en interesse in zijn hoofdte, hetgeen hij trouwens zelf bevestigt waar hij verklaarde dat hij de documenten die hij zelf neerlegde beter had kunnen bekijken (NPO, p. 17).

5.6. Inzake de gedane vaststellingen omtrent het incident tussen bendeleden, hemzelf en zijn broer, stelt verzoeker nogmaals dat hij niet goed is met data en dat de chronologie wel degelijk correct is weergegeven op het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal.

Door louter de gedane vaststellingen te ontkennen, maakt verzoeker evenwel de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing over het gebrek aan eenduidige en doorleefde verklaringen niet ongedaan. De Raad verwijst naar hoger uiteengezette overwegingen waarbij werd besloten dat verzoeker geen valabele verschoningsgronden heeft aangevoerd ter verklaring voor de zijn inconsistentie en vergissingen in data.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij nooit heeft verklaard dat het incident bij hem thuis zou hebben plaatsgevonden, wijst de Raad erop dat hij hierover wel uiteenlopende verklaringen heeft afgelegd, zoals blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud. Hoewel verzoeker aanvankelijk aangaf dat het incident plaatsvond aan een bushalte ver verwijderd van het huis (NPO, p. 11), verklaarde hij verder "(...) Bij die poging tot diefstal, kwam mijn broer tussenbeide. Er werd daar ook geslagen. Ze hebben mij ook geslagen. Mijn broer kon vermijden dat het allemaal erger werd. Na die slagen en verwondingen kwam mijn moeder naar beneden. Ze gingen uit elkaar en er werd naar de politie gebeld (...)" (NPO, p. 17, eigen onderlijning). Op de vraag waarom ze verzoeker niet vermoorden gezien zij tegen die mannen in zijn gegaan, antwoordde verzoeker ook: "Mijn moeder kwam naar beneden. Er doken ook andere burens op en die wilden zien wat daar gebeurde.(...)" (NPO, p. 22, eigen onderlijning). Op grond hiervan bemerkte de commissaris-generaal bijgevolg terecht: "*Het houdt dan ook weinig steek dat u verklaart dat uw moeder na het gevecht "naar beneden" kwam (CGVS, p. 17 en 22, punt 187 en 237), alsof het incident aan uw huis plaatsvond.*" Verzoeker geeft hiervoor geen aannemelijke uitleg. Zijn verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Door in zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij verkeerd zou zijn begrepen, slaagt verzoeker er niet in concrete dienstige argumenten aan te halen die afbreuk doen aan de gemotiveerde vaststellingen in de bestreden beslissing.

In zoverre verzoeker meent dat hij tijdens het gehoor op de DVZ onvoldoende tijd kreeg om zijn vrees uiteen te zetten, toont hij niet aan welke concrete informatie hij er niet heeft kunnen vermelden. Verzoeker gaat er overigens volledig aan voorbij dat hij bij de DVZ zelfs meer verklaarde dan bij het CGVS. Naast de doodsb bedreigingen meldde hij immers ook dat er toen werd bedreigd met inbraak en diefstal, hetgeen hij nergens op het CGVS vermeldde.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt overigens geen verschuoning voor verzoekers tegenstrijdige en gebrekkige verklaringen. Verzoeker werd er bij aanvang van het interview op de DVZ uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft.

Het feit dat verzoeker kort op de vragen diende te antwoorden, doet niets af aan de redelijke verwachting dat hij zowel op de DVZ als op het CGVS coherente verklaringen aflegt, zoals over zijn verblijfplaatsen en welke de bende(s) zijn waarmee hij problemen beweert te hebben.

5.7. Voor het overige blijft verzoeker in wezen slechts steken in het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals samengevat in punt 5.2., te ontkrachten, zodat deze door de Raad in hun geheel worden overgenomen.

5.8. Wat betreft de eventuele discriminatie ten aanzien van homoseksuelen in Venezuela, wijst de Raad erop dat het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven ondraaglijk wordt. Dit is niet het geval. Immers, uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat alleenstaande homoseksuelen in Venezuela systematisch op intentionele wijze toegang tot water, voedsel en medische verzorging wordt ontzegd. Voor zover uit de landeninformatie blijkt dat de situatie van homoseksuelen in de complexe humanitaire crisis in Venezuela erg moeilijk is, kan hieruit niet worden afgeleid dat alle homoseksuelen hierdoor in gelijke mate worden getroffen, zodat de impact van de economische crisis ook afhangt van de individuele omstandigheden van de verzoeker. Evenmin blijkt uit de objectieve landeninformatie dat homoseksuelen op intentionele en systematische wijze de toegang tot de arbeidsmarkt wordt ontzegd of dat zij systematisch worden gediscrimineerd op de arbeidsmarkt. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat het voorkomen van discriminatie op de arbeidsmarkt omwille van een seksuele geaardheid, afhankelijk is van de fysieke verschijning en het gedrag van de betrokken LGBT-persoon, waarbij transgenders het meest worden getroffen (COI Focus 4 april 2022, p. 17-20).

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met de bendeleden omwille van zijn seksuele geaardheid niet geloofwaardig. Andere mishandelingen of persoonlijke incidenten brengt verzoeker niet aan. In zijn verklaringen blijkt verder geen sprake te zijn van een systematische weigering van toegang tot de arbeidsmarkt of systematische discriminatie of enige ervaring in die zin. Verzoeker maakt slechts op algemene wijze gewag van discriminatie (NPO, p. 22), maar verklaart nergens dat hij in Venezuela ooit is gearresteerd, is verstoten door zijn familie, dat de toegang tot voedsel hem is ontzegd omwille van zijn seksuele geaardheid of dat hij op enige andere manier werd gediscrimineerd, noch dat hij enige vrees in die zin heeft bij terugkeer.

5.9. Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie over de situatie van homoseksuelen in Venezuela, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker doorheen zijn verklaringen een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn geaardheid niet concreet aannemelijk maakt.

5.10. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanhaalt dat het deelnemen aan betogingen wel degelijk volstaat voor de Venezolaanse autoriteiten om iemand als opposant te zien en hem te vervolgen, stelt de Raad vast dat dergelijke politieke motieven in casu niet aan de orde zijn waardoor een dergelijke verwijzing niet dienstig is. Er zijn verder ook geen indicaties dat verzoeker een politieke dissidente overtuiging wordt toegeschreven, minstens toont hij dat niet aan.

De overige documenten die verzoeker voorlegt, tonen verder geen nood aan internationale bescherming aan en hebben evenmin betrekking op de door hem aangehaalde vrees ten aanzien van Venezuela. Deze documenten hebben immers louter betrekking op zijn persoonlijke identiteit en nationaliteit die geen uitstaans hebben met de thans door hem voorgehouden vrees.

5.11. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Venezuela persoonlijk en actueel het risico loopt om te worden vervolgd, geviséerd of bedreigd omwille van zijn homoseksuele geaardheid of eventuele politieke redenen of activiteiten, als en in welke mate daar al sprake van zou zijn.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviséerd.

6.2. In het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift naar de socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela.

De Raad benadrukt in deze dat het reëel risico op het lijden van ernstige schade omwille van preciaire socio-economische omstandigheden in het land van herkomst slechts binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet kan vallen indien is voldaan aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet dan ook worden samen gelezen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren [...]”.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet aldus voortvloeien uit de gedragingen van derden, met name de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj t. Belgische Staat, pt. 35).

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) in het land van herkomst. In het arrest M'Bodj verduidelijkte het Hof: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj t. Belgische Staat, pt. 36, 40 (eigen onderlijning); zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51).

Uit het geheel van de rechtspraak van het Hof volgt aldus de vereiste dat verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling dat specifiek, dit is individueel, van aard is. Verzoeker moet aannemelijk maken dat hij een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., pt. 49).

Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling.

Samenvattend moet aldus blijken dat de onmenselijke behandeling wordt veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten van een actor dat is gericht tegen een bepaalde persoon (EASO “*Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*”, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het HvJ, meent de Raad dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt. De omstandigheid dat een verzoeker omwille van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela het risico loopt niet te kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, doch hem niet opzettelijk de beschikbare sociale voorzieningen worden geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

In casu blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie zoals toegevoegd aan het administratief dossier en de aanvullende nota van 19 augustus 2022 dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat deze situatie louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Deze situatie blijkt veeleer het gevolg te zijn van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren. Uit de landeninformatie blijkt dat Venezuela veel te lijden heeft gehad van de lagere olieprijs sinds 2014 en dat de dalende olieproductie en olieprijsen, Amerikaanse economische sancties en economisch wanbeheer hebben geleid tot hyperinflatie, een inkrimping van de economie en hoge werkloosheid.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing nog terecht gewezen op het volgende:

“Uw moeder woont – in haar eigen huis – samen met enkele van uw broers en zussen. Het gaat om J.(...), G.(...), Y.(...) en J.(...). Y.(...) studeert en verkoopt brood, J.(...) werkt in de bouw. U verklaart dat het mogelijk is voor uw familie om rond te komen. Uw zussen Y.(...) en Y.(...), die niet meer bij uw moeder wonen, werken respectievelijk als leerkracht en schoonmaakster (CGVS, p. 4-5, punt 35-36 en 44-51). Zelf hebt u ook verschillende jobs gehad en aan de universiteit gestudeerd (CGVS, p. 5, 9 en 13, punt 52, 99 en 144).”

Verzoeker toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze als gevolg van een gedraging door een actor bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zou terechtkomen in een menonwaardige situatie.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Om uit te maken er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *“willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”*, wordt rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, CF en DN, C-901/19, pt. 43; EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU) - A Judicial Analysis, december 2014, p. 25-26).

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, met name de COI Focus van 30 mei 2022 getiteld *“Venezuela: Situatieschets”*, blijkt dat het geweld in Venezuela wijdverspreid is en wordt gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas,

enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen, komt veelvuldig voor in Venezuela. Deze misdaden worden gepleegd door gewapende groeperingen, megabandas, maar ook door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt bovendien dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda, Falcón, en het hoofdstedelijk district Caracas, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel alsook politieel geweld.

Voormeld politieel geweld alsook gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)). Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit voormeld politieel en crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld worden gevisieerd voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenrechtelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd, in wezen doelgericht en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, wat niet wegneemt dat het nog steeds aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Ten slotte blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulía, Táchira, Apure, Falcón, Amazonas en Bolívar, naast crimineel en politieel geweld, een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling (COI Focus 30 mei 2022, p. 32 e.v.). In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoeker, die verklaart afkomstig te zijn uit Miranda, is evenwel niet uit een van deze gebieden afkomstig. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in verzoekers verklaarde regio van herkomst een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Miranda, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was hij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, in zoverre verzoeker dit aanvoert, wordt niet aangetoond. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

8. De aangevoerde schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet is niet dienstig aangezien er geen sprake is van een volgend verzoek.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

11. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES